

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 154 - Any IV - Epoca III

Barcelona, 16 de juny de 1934

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

La llibertat de Catalunya ha de portar a llur màxima expressió els drets obrers

FRONT A FRONT CATALUNYA I ESPANYA La U. S. C. davant la situació actual

La decisió del Parlament de Catalunya de mantenir íntegrament la Llei de Contractes de Conreu, de moment, esquitlla la lluita amb el Govern de Madrid. Lògicament la llei que va ésser objecte de recurs davant el Tribunal de Garanties ja no existeix. Ara, pel fet que la nova llei que acaba d'aprovar-se és enterament igual, cal saber si legalment hi ha marge per a un nou recurs. La situació de violència que podia produir-se queda a segon pla.

L'altre acte de Catalunya —i aquest pel seu caràcter de complementari del realitzat pels diputats catalans d'ací, sí que adquireix una veritable transcendència—, és el d'haver-se retirat la minoria d'Esquerra Catalana i d'Unió Socialista del Parlament de la República. La situació de violència que no podria produir-se en virtut de la interpretació que hom pogués donar a la nova llei de Contractes de Conreu, ha sorgit inevitablement a Madrid. I ha sorgit amb tota la seva amplitud perquè la determinació de la minoria catalana ha estat presa amb la participació de les altres minories d'esquerra i socialistes, ja que representa el restabliment del principi de solidaritat revolucionària del 12 d'abril.

Es troba, doncs, en marxa un moviment de la mateixa amplitud del que va determinar la caiguda de la monarquia. Amb un gran avantatge. En aquell moviment varen participar-hi lladres i confidents com els lerrouxistes. I ara no.

El gest de Catalunya adquireix tota la seva amplitud en virtut de la situació d'ordre peninsular que automàticament s'ha produït en fer-se solidàries totes les esquerres. No hi vol dir res que encara continuïn al Parlament de la República els socialistes i els republicans d'esquerra. Moralment ens acompanyen, i moralment n'estan absents. I allà on anirem nosaltres aniran ells.

Des del 12 d'abril, però, han passat moltes coses. Hi han hagut molts escarments. Els republicans d'esquerra han de donar-se compte que, fins i tot mantenint-nos els socialistes en el terreny de l'acció evolutiva, calen garanties, que no siguin precisament el Tribunal de Garanties, per a les organitzacions obreres que defensin llurs reivindicacions dintre els límits del règim democràtic. Perquè la classe obrera té plantejada una qüestió de procediment, que cap perfectament dintre un règim democràtic sincer; i una altra de principi que és la consecució d'un règim social de justícia. I la situació de violència que ara hi ha plantejada amb les supervivències feudals, si no tingués una solució integral, reapareixeria sota un altre aspecte com ara succeeix amb un Govern que es diu republicà completament lliurat a la reacció ultramontana. El plet que hi ha plantejat no és de partit, sinó d'institucions. I per això la classe obrera reclama que les institucions democràtiques compleixin llur destí.

El problema amb les dretes i el lerrouxisme ja és al carrer. D'acord amb les esquerres anirem a la lluita. Els nostres companys han de saber que, com a socialistes, la sostindrem en el terreny de la màxima energia i del màxim radicalisme. I no tolerarem que quedin a mans de les dretes els ressorts que els permeten de fer caure la República en la ignominia i en la claudicació criminal del mercenarisme lerrouxista.

Ningú no ha de tenir impaciències. Hem de pensar, però, que els esdeveniments poden asenyalar a les esquerres i a la classe treballadora deures revolucionaris a accomplir, i cal un mínim de preparació.

Declaració del Comitè Executiu

"El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya, conscient de les responsabilitats que cal contraure obertament en les circumstàncies actuals de perill i de necessària decisió, declara:

Que davant el problema plantejat pel Govern d'Espanya i pel Tribunal de Garanties Constitucionals, la solució del qual pot afectar la dignitat de la col·lectivitat catalana, ens ha de gular per damunt de tot la voluntat de salvaguardar els principis de reivindicació social.

I, donat l'apartament del caràcter liberal de la República que representa el Govern actual i l'atac concret i constant a l'autonomia catalana, que ha culminat en la declaració d'inconstitucionalitat de la llei de Contractes de Conreu, entenem necessària una actuació de franca defensa que, per la qual, caldrà fer ús de tots els mitjans sense reserves de cap mena.

Per tant recomanem als nostres afiliats de tot Catalunya, la màxima disciplina i decisió per a realitzar tots els actes que les circumstàncies aconsellaran i que el Comitè determinarà.

Ha arribat el moment que el Comitè Executiu va preveure i que motiva l'acord de col·laborar en el Govern de la Generalitat. Sabiem que el caràcter liberal del poble català no podria conjuminar amb l'envilida política espanyola i que qualsevol acte de sobirania que es realitzés toparia amb el sentit imperialista del Poder central i dels partits de la reacció del centre. L'hora és arribada i en la lluita que, fatalment ha d'arribar, la Unió Socialista de Catalunya està en un lloc d'honor i recaba el dret d'estar als llocs de major perill."

Després de l'actitud adoptada pel Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya, d'una banda, i la del Govern de Madrid de l'altra (a l'hora que escrivim aquestes ratlles no sabem encara quina resolució prendran les Corts d'Espanya), han quedat ben delimitats els camps i els representants dels factors antagònics en lluita, dins l'àmbit de l'Estat espanyol, es troben ja cara a cara.

Per a nosaltres, col·locats en un terreny netament marxista i de lluita de classes, el panorama és molt clar, i la nostra missió en aquestes hores no ofereix cap mena de dubtes. Davant l'imperialisme espanyol, que semblava haver mort amb la caiguda de la monarquia i que rebrota amb més empena renovant amb més fúria que mai els seus atacs contra la llibertat del nostre poble i contra les llibertats inherents a una democràcia, no ja socialista, sinó simplement burgesa, nosaltres no tenim dilema possible: ens hem de posar decididament enfront de les forces reaccionàries coalitzades d'Espanya i de Catalunya i hem de contribuir amb tot el nostre esforç perquè triomfi el sentit revolucionari en tota la línia.

Hem de fer el front per tal que Catalunya torni a posar-se al davant del moviment reivindicador que acaba d'una vegada amb el mitgevalisme que impera actualment a Espanya. Però Catalunya ha de fer el seu camí, el seu camí de llibertat i d'esquerrisme; i a Espanya les esquerres han de treballar també per llur banda, segures que nosaltres no els negarem el nostre ajut ni la nostra col·laboració; i sí, malgrat tot, no els fos possible, a despit de llur bona voluntat, d'assolir llurs propòsits, nosaltres no ens hem pas d'aturar en la nostra ruta. No gens menys, que no desesperin, perquè a l'hora de fer el fet no els ha de mancar la nostra contribució a llur obra d'alliberament.

Tenim posada la nostra fe i la nostra confiança en els homes que avui formen el Govern de Catalunya, perquè tenim la seguretat que no defalliran i sabran complir el mandat que els ha donat el poble que els ha portat als llocs de responsabilitat — de responsabilitat revolucionària — en què es troben en aquestes hores de lluita. Però bé ens serà permès de fer-los avinent que si tuats com estem tots en un pla netament revolucionari i de rebel·lia, un dels factors principals que poden decidir l'èxit de la lluita és de no deixar-se arrabassar la iniciativa per l'adversari. Iniciativa, audàcia — audàcia serena, però — i confiança en el poble, que aquest sabrà estar a l'altura que demanen les circumstàncies presents, seran les que ens han de dur a tots a la victòria.

PAU CIRERA

L'hora gràvida de responsabilitat que vivim no ens ha sorpresos als homes de la Unió Socialista de Catalunya. L'havíem prevista i havíem obrat bo i esperant-la. I l'havíem anunciada. En el report del Comitè Executiu presentat al darrer Congrés dels dies 19 i 20 de maig, justificàvem, precisament, en l'espera de l'hora d'ara, la decisió de col·laborar al Govern de la Generalitat.

El problema de Catalunya a la Península Ibèrica, enfront del centralisme espanyol, ha tingut sempre una gravetat extraordinària des del punt de vista socialista. El poble català, distret i abassegat per la qüestió diferencial de la col·lectivitat catalana, no parava esment en l'altra qüestió més profunda i més humana de les reivindicacions de classe que és la base del Socialisme. No ho van comprendre mai els socialistes de la resta d'Espanya i per això no van fer mai res de bo a Catalunya. Uns quants homes més comprensius van fundar la Unió Socialista de Catalunya, basada en la comprensió de l'existència d'aquella qüestió, i per això la U. S. C. ha pogut arrelar al nostre país. I és per això, encara, o sigui per la manca de comprensió, que els dirigents socialistes de més enllà de l'Ebre han posat entrebancs a la fusió total de les forces socialistes a Catalunya.

Des del punt de vista del Socialisme a Espanya la situació actual ha posat una vegada més la raó al costat de la U. S. C. «El Socialista» de Madrid, ara, ens reconeix tant aquesta raó, que ha publicat articles d'adhesió total a Catalunya, el dret dels catalans a la llibertat o sigui el dret de Catalunya a governar-se ella mateixa. Ho hem de celebrar i només hem de pregar als companys del P. S. O. E. que siguin conseqüents amb els Congressos de llur Partit i que ho dignin als grups que en nom d'ells sabotegen, a Catalunya, el dret dels catalans a la llibertat o sigui que sabotegen l'essència del Socialisme amb la qual cosa, d'altra banda amputen unes possibilitats revolucionàries de primer ordre a la Península.

Se'ns ha titllat de catalanistes i en començar unes hores que és possible que siguin d'una veritable acció revolucionària, cal que deixem ben sentada la nostra posició. No som catalanistes.

Es possible que posem tot el nostre esforç i tot el nostre abrandament en una lluita per la independència total i absoluta de Catalunya. Però no som catalanistes. Contribuirem tant com po-

drem perquè sigui un fet la separació de Catalunya. Però no som catalanistes.

Mirem els fets cara a cara. La nacionalitat central de la Península Ibèrica, Castella més concretament, no pot ésser la directiva política de les nacionalitats ibèriques. El seu sistema de producció la fa ineficaç. El seu regnat fou condemnat a mort quan va acabar el predomini dels governs absolutistes. I aviat o tard arribarà l'hora del compliment de la sentència. És possible que sigui ara. S'ha anat sostenint, però, la unitat forçada i fictícia de l'Estat espanyol gràcies a la inèrcia tràgica injectada en el poble per la misèria i la ignorància. Quan aquestes misèria i ignorància comencen a ésser atacades després que sostenen la unitat espanyola.

Madrid, centre artificial d'un Estat sostingut per l'atavisme imperialista, ciutat bastida capriciosament en un lloc qualsevol de la meseta central, vol continuar essent una residència de luxe d'un país envilit per les monarquies que la van crear. Però el país és pobre i no pot mantenir luxes semblants. L'única raó que abona l'existència de Madrid al lloc on es troba, en plena plana estepària, sense unes viles o unes altres ciutats veïnes que la recolzin i la justifiquin o l'anuncin, és la situació geomètrica, al centre de la Península. Però aquesta raó no té cap valor. Podrien ésser capital dels pobles ibèrics, Barcelona, Sevilla, Lisboa o qualsevol altra ciutat que tingui una situació justificada per una raó o altra, però Madrid no.

I en l'orgull de Madrid, que és la personificació de l'orgull de Castella, rau tot el problema de l'organització política espanyola, que ha d'ésser resolt, fatalment, mitjançant un desplaçament inevitable de la sobirania de l'Estat.

Tots els que defensen la unitat espanyola centralitzada a Madrid són imperialistes i ho són tots els que posen trabes a la llibertat dels pobles d'Espanya. Tots, sigui quin sigui el partit a què pertanyin.

El problema català va tenir un inici de solució amb la concessió de l'Estatut. Però l'imperialisme de l'estepa ha ressorgit i, com que ho ha fet atacant la dignitat d'un poble que es redreça, i com que ho ha fet en ocasió d'una Llei votada pel Parlament de Catalunya en la qual llei hi ha un bri de justícia contra els abusos dels privilegiats, els socialistes catalans ens posem al costat dels que han sentit llur dignitat ferida i al costat sobretot de les víctimes d'uns privilegis que l'imperialisme central vol protegir, i cridem ben fort: Presents.

R. FOLCH I CAPDEVILA

Joventut Socialista de Catalunya

PREPARATS!!

Les agulles històriques que en el rellotge del temps marquen els moviments alliberadors han rodat vertiginosament cap endarrera i moviments alliberadors han rodat vertiginosament cap endarrera i

Espanya, i, amb ella, Catalunya, tornen a aquelles jornades meravelloses del moviment republicà, en què el poble, l'autèntic poble, manifestava de manera estentòria i joiosa la sana alegria dels pobles quan trenquen cadenes...

Hem perdut tres anys. Tres anys prenyats de possibilitats. Tres anys malgastats en l'estructuració ideològica, d'una República de treballadors. Estructuració ideològica i estructuració d'alta burocràcia. Estructuració burocràtica i estructuració legalista. Hem fet meravellous discursos entorn de problemes arcaics. Hem creat complicades xarxes burocràtiques. I hem legislat.

Hem legislat! Però no hem aplicat aquesta legislació.

Aquest ha estat el nostre pecat. Pecat de republicans i pecat de socialistes. Pecat de tothom. Hem tingut la ingenuïtat de creure que les lleis serien acatades i respectades per tothom.

Fins per aquells a qui arrencaven privilegis i interessos. Hem tingut la puerilitat de creure que no posarien en joc tots els recursos de què disposen. Que no és rebel·lari. Que no entrebancarien el nostre camí. I ens hem enganyat.

La consciència i el reconeixement de l'error ens faran anar endavant.

Ja anem endavant. Ja hi anem. N'hi ha ben bé prou amb l'espectacle de dimarts passat per afirmar-ho. N'hi ha prou i massa amb haver viscut aquelles hores davant el nostre Parlament, veient l'explosió devastadora de la multitud empenyent furiosa contra les massisses portes, alçant cent mil punys amenaçadors, llançant unànimes imprecacions de condemna, exigint a grans crits l'adopció de mesures enèrgiques, trencant els cordons protectors en el seu afany d'entrar al saló de sessions per vigoritzar amb la seva presència els diputats catalans, aclamant vigorosament les figures rectores de la nostra política i esbrancant furiosament el representant de «Vilesa Catalana»...

N'hi ha ben bé prou, per afirmar que els treballadors de Catalunya tenen consciència de la voluntat nacional. Que expressen aquesta voluntat i que volen imposar-la.

Aquella voluntat sobirana que deia la nota de la Joventut Socialista de Catalunya, d'adhesió al Govern de la Generalitat.

Els núvols han recollit les aigües i esperen el moment oportú per a descarregar-les.

La consigna per a les joventuts socialistes catalanes és terminant. Lloc d'avançada en la insurrecció. Res de contemplacions. Res de febleses. Mà ferma i pols segur.

Joventuts socialistes! A la lluita!

Programa radical

El Govern Samper compleix perfectament el seu programa i el ministre del Treball d'aquest Govern sap a bastament el seu deure, que no és altre que anar tirant de la rifeta que produeix un sou ministerial.

La indiferència del ministre del Treball davant els greus conflictes plantejats, es pot comparar a una nevera. A Madrid, el ram de la metallúrgia fa un grapat de setmanes que té legalment plantejada la vada i, fins a la data, la indiferència governamental per donar solució a aquest conflicte és ben palesa.

La misèria comença a trucar a les portes de les llars dels vaguistes. El Govern que ens desgoverna, d'acord amb la burgesia, fa el sord a totes les proposicions del Comitè de vaga; sembla talment que el Govern es proposi acorrallar per la fam els proletaris madrilenys.

La situació dels vaguistes comença a ésser compromesa, i entenent-ho així la U. G. T. i la C. N. T. plegades organitzaren el repartiment indispensable d'aliments a nou mil famílies de vaguistes, la qual cosa ens demostra pràcticament que els treballadors, en les hores difícils de la lluita, no ens hem de valdre de ningú més que de nosaltres mateixos.

La vaga que els camperols de la Península tota tenen plantejada per a protestar d'una manera clara i terminant dels atropells que venen sofrint dels tèrbols Governos radicals que barroerament anul·len la llei de Termes municipals, ha sofert un greu contratemps per haver acordat el Govern, en Consell de ministres, declarar la collita servei públic.

No ens extranya la decisió del

La Joventut Socialista de Manlleu a Granier-Barrera

Companys: Davant la injustícia que s'ha comès contra la vostra digna persona, volem fer constar la prova de la nostra solidaritat, i us testimoniem la simpatia que mereixeu als joves socialistes de Manlleu per la vostra actitud valenta.

En aquests moments vergonyosos per a la història política d'Espanya, als socialistes ens paguem amb la presó l'haver prestat tot l'ajut per a la consolidació d'aquesta República substituïda pels lerrouxistes.

Company Granier: En les hores del vostre captiveri — vos que sabeu sobradament allò que és la presó per haver volgut defensar unes idees humanes —, penseu que al carrer hi ha una Joventut inflamada de fe per la causa del Socialisme, que estarà al vostre costat per a lluitar contra el despotisme burgès.

Vostres i del Socialisme, per la J. S. M., el secretari,

EMILI PLANAS

...

Tota la Joventut Socialista de Catalunya se sent identificada en l'esperit d'aquesta lletra dels companys de Manlleu i es solidaritza en tot i per tot amb el company Granier-Barrera.

Govern, ni la trobem descabellada per protegir la collita de possibles destruccions; allò que ens sembla il·lògic i deplorable és arribar a aquests extrems tenint a la mà tots els mitjans per conjurar a temps el perill.

L. FARIGLE

Que lligaires, carlins i radicals es preparin a ben morir, que per a tots els porcs arribi el seu St. Martí.

Notes i avisos

La Secció de Cultura organitza per a dimarts, dia 19, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre, el primer assaig de lectura comentada del llibre «Les ruïnes de Palmira».

...

Organitzada per la Secció Esportiva tindrà lloc dintre la primera quinzena de juliol una excursió amb autocar a Coll Giverola.

El pressupost és d'11'50 pessetes.

Per a inscripcions, a la Secretaria de la Joventut.

Atès el nombre reduït de places, cal inscriure's el més aviat possible.

Homenatge a Ferran Garrido

Atent a la crida de la Federació Nacional de Cooperatives d'Espanya, la Cooperativa General de Consum de Barcelona i Comarca ha obert entre els seus socis i simpatitzants una subscripció per tal de contribuir al cost de la plaça que donarà el nom de Ferran Garrido a un dels carrers de Madrid, en ocasió del 50è. aniversari de la seva mort.

Ferran Garrido és el precursor eminent de les idees cooperatives i socialistes a la península. Exiliat a l'estranger pels governs oligàrquics del segle passat, tingué ocasió de conèixer, a través dels seus viatges per Europa, el desenvolupament de les noves idees i de les noves formes en què es manifestava el moviment obrer en la meitat del segle XIX. Autor de diverses obres sobre socialisme i obrerisme, publicades gairebé totes elles a Barcelona, fou un dels primers traductors de la famosa «Història dels Pioneers de Rochdale», a la llum de la qual sorgiren entre els nuclis obrers de tendència federal les primeres Cooperatives de consum de Catalunya i de la península.

Per decisió expressa de la Comissió Executiva de la Federació de Cooperatives, la quantitat única que s'admetrà per aquesta subscripció d'homenatge és la de vint-i-cinc cèntims, sense que per can concepte s'admetin quantitats majors.

El donatius es reben a l'estatge de la Cooperativa (Montmany, 24) i a l'Administració de la Casa del Poble.

El paradís hitlerià

Avui, mitjançant les paraules de la premsa que vetlla una mica per la llibertat, procurarem demostrar la felicitat de què hom gaudeix en el país hitlerià.

«El Sol», de Madrid, escriu: «El valor de los bonos de impuestos en circulación se aproxima a los 2.000 millones de marcos. Las deudas contratadas por el Estado con estos certificados de trabajo se aproximan actualmente a 1.000 millones más. Los compromisos pendientes del Gobierno, además de los citados, son también de un volumen considerable. La deuda flotante, si se incluyen los 2.000 millones de marcos que ha recibido el régimen «nazi» como herencia de Gobiernos anteriores, es de 7.000 millones, o sea mayor que el presupuesto anual del Gobierno y que la circulación

AMANITS

L'imperi del dòlar

Hem llegit un manifest que el Centre Popular Catalanista Ferran Agulló ha adreçat als veïns dels barris de l'Hospital Clínic. Escola Industrial i Rocafort. El seu començament diu així:

«No necessitem gaires paraules per explicar la nostra significació política: acceptem plenament l'ideari del partit de Lliga Catalana i en dir això estem segurs d'haver-ho dit tot.»

Sí, senyors. No s'escarrassin. No ens han de dir res més. Amb això ja en tenim prou per saber que venen en pla d'embarcadors.

Però no és això el que ens interessa destacar d'aquest manifest. No.

Hem vist entre els seus signants el nom del senyor Coll i Massagué, mestre d'obres i maniobres. Aquest senyor, el 14 d'abril, ingressà a la U. S. C. i organitzà un banquet-homenatge al mestre Campalans, en ocasió de la seva conferència a l'Ateneu de Madrid. Més tard va treure una vintena de carnets a nom de parents, amics i dependents. Quan ja era regidor el nostre plorat amic i amb motiu d'un concurs per a l'adjudicació d'unes obres municipals, demanà el seu ajut. El nostre company, donant mostres una vegada més de la seva austeritat integral, s'hi va negar. Dos dies més tard, el Comitè Executiu de la Secció del districte sisè de la U. S. C. va rebre una vintena de carnets amb la petició de baixa...

I aquest Coll i Massagué ara és a la Lliga.

Com hi van tots els avantatgistes.

La U. S. C. està d'enhora bona.

Perquè fa impossible l'existència en el seu sí a tots els arribistes.

Que duri!

Crisi a la vista!

Entre radicals es comenten les possibilitats d'una crisi parcial a Madrid.

«—Sí, amigo y correligionario. La causa de la próxima crisis será la huelga de metalúrgicos.

—¿Presentará el señor Estade lla la dimisión?

—Casi es seguro. Porque el señor Estadella está de ella hasta la coronilla.»

Ja fóra hora. Perquè si l'Estadella està d'ella fins al capdamunt, nosaltres ho estem d'ell.

Excés de zel

Els companys d'una Secció forana, en rebre l'últim número de JUSTICIA SOCIAL, s'entretingueren substituint els punts suspensius d'un entrefilet, a la plana de la

Joventut, que feia referència al Tribunal de Garanties, per les lletres respectives, en un centenar de números.

Veritablement, creiem que aquest «trop de zèle» és una ofensa al sentit comú dels nostres lectors. Perquè fins els membres del Tribunal de Garanties ho entengueren. Que ja és molt dir!

Justicia implacable

Tothom recordarà el cas de la senyora Lafulla. Aquella senyora, administradora de Loteria, que fingí un atracament quantios per a quedar-se amb la quantitat que, segons ella, li havien sostret els atacadors. Descobert l'engany, la justícia ha complert el seu implacable comès.

Accelerant la caiguda de Lafulla.

Fills de Déu

D'un temps ençà venim observant com, criminals perillosos, es presenten davant del públic com a fills de Déu. Recordeu el bandit Spada. Recordeu també aquest cas que s'ha vist recentment al nostre Palau de Justícia. Un i altre, amb els ulls en blanc i carregats de penjaletes religioses llurs pits, es proclamen representants autèntics de la voluntat divina.

Molt malament ha d'anar la religió catòlica quan ha de recórrer als bandarres. Què esperen Lerroux, Gil Robles i Cambó per proclamar-se fills de... Déu?

La resposta de l'eco

Salazar Alonso, de cara a Espanya, diu:

«¡El campo es sagrado! ¡El campo es sagrado!»

I l'eco popular li respon:

«Al campo sagrado, al campo sagrado.»

«Modus vivendis»

Sembla que les negociacions amb el Vaticà no marxen per bon camí. L'ambaixador d'Espanya haurà de sortir pitant. I cantant allò de:

Pita, Romero

Pita con garbo...

No es pot ésser lleig

Quan En Samper anava a respondre el discurs d'En Santaló, tots els diputats esquerrans es retiraren del Saló de Sessions. Es comprèn. Perquè, on va amb aquesta cara, home de Déu?

Si Darwin resuscitava es ratificaria en la seva teoria sobre l'origen de l'home. Només veient-li la cara.

FERROMA

quena del poble. Sincerament, podem proclamar un altre èxit del feixisme. Després de les mances indignes de gent civilitzada, de semites; després de la destrucció de les institucions obreres; després de la tramesa en gran escala d'obres als camps de concentració, etc., avui la capacitat a tota prova de la gent nazi, ens demostra que, quant a finances, ningú no els passa la mà per la cara.

JAUME JULIA

Vacances:

CALÇATS MARIPI

Els trobareu arreu on aneu

Les autoritats de Catalunya han de prendre mesures enèrgiques contra el tancament de tallers

Compte amb els fronts únics

Afortunadament podem declarar que l'epidèmia dels fronts únics es troba en franca devallada. Malgrat que encara molts elements del camp obrer, i particularment, en el terreny sindical, es troben en un període evolutiu que les circumstàncies han superat i que, per tant, els porta involuntàriament a concedir eficàcia a l'establiment de fronts únics, no per això la idea que el front únic és una fússió de voluntats i forces que en general s'hi lliuren amb reserves i que, per aquesta raó, tenen un marge limitat d'activitats; aquest conveniment va obrint-se pas. El front únic, en definitiva és la importància reglamentada.

En el terreny polític el front únic va tenir un període d'acceptació quan els partits comunistes volien fer la revolució. Les altres temptatives no han estat altra cosa que imitacions extemporànies.

Pel fet que les lluites sindicals van determinar una total desorientació dels militants a Catalunya, una fonda crisi de consciència, no va trobar-se altra manera d'iniciar una acció que per mitjà de contactes que permetien sostreure's a tota definició de tendència. L'error de molts militants ha consistit a no donar-se compte que una actitud indefinida no podia mantenir-se per molt de temps. Hi havia tendències formades, i havia d'arribar un moment en què es produïrien veritables corrents que, o trobaven qui les interpretés, o arreararien els elements que no les sabessin veure.

Actualment estem en ple apogeu de fronts únics; tothom fa esforços desesperats per injectar-los una vitalitat que mai no podrà tenir una creació artificial; i menys ara que ja existeix un veritable corrent d'unitat en la classe treballadora.

Encara aquesta setmana els Sindicats metal·lúrgics de Catalunya varen celebrar una Conferència de front únic que, amb la bona voluntat de tots, va donar — — ni-6c1si — luntat de tots, va donar la impressió que per mitjà d'un front únic no podria resoldre's res, o molt poca cosa d'allò que interessa resoldre d'una manera apremiant.

La classe obrera es dirigeix a Sindicats constituïts perquè li ofereixen una garantia d'acció, d'acció mínima potser; però tanmateix de quelcom d'eficax que permet un moviment damunt la base d'un fort sentiment de classe, d'una organització homogènia i d'una continuïtat de direcció.

Si el camí de la unitat és ja començat, el que cal és que totes les organitzacions es col·loquin en un terreny d'amplitud, de respecte als drets individuals, de desinterès per les posicions creades; i buscar un punt comú de classe que faci sòlida la unificació sindical que s'acosta.

La Setmana de 44 hores

Un admirable exemple dels obrers metal·lúrgics

La setmana passada el Sindicat d'Obrers Metal·lúrgics es lliurà a una intensa propaganda, preparació de la lluita que havia de portar la implantació de la setmana de 44 hores.

Si bé és cert que una millora com aquesta, en virtut del camí que havia seguit fins arribar a la seva promulgació, havia de tenir lloc amb el mínim de dificultats i d'entrebancs, hauria estat ingenu per part del proletariat el creure que la burgesia hauria acceptat, ja que no amb serenitat, almenys amb resignació que hagués esdevingut una realitat en el nou règim de treball.

Conscient que passaria així, que la burgesia es resistiria a implantar en els seus tallers la setmana de 44 hores, el Sindicat d'Obrers Metal·lúrgics, per mitjà de manifestos i d'actes públics, va advertir als obrers que la veritable lluita començaria en el mateix moment en què la burgesia, negant-se a complir la llei, provocaria, o intentaria provocar, un veritable conflicte, posant-se enfront de les autoritats.

El dilluns havia de tenir lloc el primer assaig en què es posaria a prova tant la capacitat de lluita del proletariat com el grau de rebeldia i de provocació de la classe burgesa.

La classe obrera metal·lúrgica,

**Maripi,
Maripi, Maripi**
Es el calçat
preferit

Indefèrència sindical

A partir del moment en què un nucli importantíssim de delegats dels que van assistir a l'Assemblea del Secretariat regional de la U. G. T. va prendre la decisió de retirar-se de l'esmentada Assemblea i de lliurar-se a una nova tasca sindical, encaminada a atreure la massa treballadora completament apartada de l'organització sindical, i en plena crisi de directives tàctiques i orgàniques, pels homes del Partit s'imposava una activitat veritablement extraordinària i apareixien transcendents responsabilitats.

Perquè la retirada dels delegats tenia un abast superior al senzill acte de protesta per uns procediments sindicals equivocats o per uns vicis de funcionament i uns abusos de funcions tot el greu que hom volgués. Suposava un compromís del qual se n'havia de donar compte, a més de fer-ho a les col·lectivitats que els delegats representaven, a la classe obrera, necessitada, realment, d'un esforç titànic per tal de retrobar-se i per tal de retrobar, també, camins nous.

En problemes d'aquesta naturalesa hi ha sempre la part d'iniciatives que mouen una acció, i hi ha, a més, el possible i sempre eventual reeiximent. D'això darrer mai no se'n pot demanar compte als homes. Però no hi ha dubte que els militants i les col·lectivitats que prenen unes actituds tenen el deure indefugible de fer-hi front, i fins i tot de caure si de la seva acció se'n despren el fracàs. Allò que no pot ésser, és la manca de continuïtat, la manca de conseqüència, d'assistència i d'estímuls a una tasca empresa.

Tots tenim una missió i tots l'hem de complir des del nostre lloc respectiu. Però, des d'un lloc o des d'un altre, el Partit ha de tenir en tot moment l'esguard fix en aquella acció que més importància pot tenir pel seu desenvolupament, i que constitueix, al mateix temps, un compromís per a la defensa dels interessos obrers.

Les circumstàncies són favorables com mai a una acció sindical. I el Partit ha de demostrar que aquesta és la seva preocupació absorbent.

**L'hora d'avui a Catalunya és encara nacionalista.
Però aquest nacionalisme és impulsat ja per els problemes socials.
L'hora de demà serà socialista.
Prepareu-vos per quan arribi!**

Del III Congrés de la Unió Socialista

(Continuació)

SANCHEZ MARIN fa remarcar l'imoralitat que representa que un ministre socialista cobri 10.000 pessetes per cessantia, que no és altra cosa que un retir, mentre que un obrer, per aquest mateix concepte de retir només cobri una pesseta. Si no hi ha cessantia a Catalunya tampoc no ha d' haver-n'hi a Espanya.

S'accepta l'esperit de les manifestacions de Sánchez Marin en el sentit que la proposició sigui aplicable en els medis socialistes.

Mataró proposa que es miri de variar la llei Municipal fent que en els pobles de menys de 20.000 habitants les Municipalitats puguin fer sessions plenaries cada setmana. La ponència fa observar la impossibilitat de modificar la llei.

BOVE defensa una proposició demanant que es nomeni una Comissió de tres companys per fer un darrer esforç en el camí de l'entesa amb els elements del P. S. O. E.

LLADO creu que encara hi ha esperances d'acord amb el P. S. O. E., al menys així ho dedueix ell de la correspondència llegida, i confia que això serà possible el dia que canviï el Comitè Executiu del P. S. O. E.

JOVE fa veure que la U. S. C. mai no s'ha mogut fora d'un ambient d'harmonia amb el socialisme peninsular, però que l'entesa ha de tenir lloc en un pla de dignitat i d'igualtat.

COMORERA creu que el report del Comitè Executiu deixa ben entès que del que es tractava era d'humiliar-nos i més que ningú als antics companys del P. S. O. E. que varen fer la fusió. Al punt a què hem arribat, la iniciativa ha de venir de Madrid, procurant la U. S. C. amb la seva condició a fer possible les bones relacions amb els companys espanyols. S'ha d'evitar que s'introdueixi dintre la U. S. C. una guerra civil.

FLORESVIN diu que es troba una mica deprimat pel que ha passat, ja que ell creia que els homes del P. S. O. E. haurien tingut més comprensió. Com Comorera, creu que el que no podem acceptar mai és l'humiliació. Hem de mantenir-nos fidels a les necessitats del socialisme a Catalunya; i hem d'esperar que tingui lloc el Congrés nacional del P. S. O. E., car encara pot haver-hi rectificacions.

ROGER creu que no pot deliberar-se sobre aquest punt.

Intervé ESCORSA i es plany que vulgui veure's en l'actitud dels que presenten la proposició altra cosa que un desig, sempre dintre la més estricta fidelitat a la U. S. C., de demostrar que a la U. S. C. no li incumbeix cap responsabilitat per la manca d'acord.

Reconeix que les raons que ha donat el P. S. O. E. per no admetre la U. S. C. tenen poca base, ja que un Reglament no pot ésser obstacle perquè creixin els partits.

Demana que no es perdi la cordialitat, ja que això facilitaria que, en el moment que els companys del P. S. O. E. es donin compte que els seus reglaments han d'ésser interpretats amb més amplitud, les condicions per a una entesa existeixin.

COMORERA demostra que això ja s'ha tingut en compte en la Memòria del Comitè Executiu. Es dona per acabada la discussió.

Gràcia proposa que la col·laboració amb el Govern de la Generalitat cessi com més aviat millor.

Sant Feliu proposa el mateix.

Granollers proposa que no pugui col·laborar-se amb altres governs que no siguin de classe. Per decidir pactes electorals i col·laboracions hauria de caldre el requisit d'un Congrés extraordinari.

Com que ja s'ha aprovat l'informe del Comitè Executiu, aquesta qüestió sols pot discutir-se en termes generals. El Comitè Executiu fa observar que ell és el primer interessat a acabar la col·laboració i que potser el moment arribarà quan serà aplicada la llei de Contractes de Conreu.

Barcelona-Centre proposa que sigui incompatible el tenir un càrrec públic amb els càrrecs dintre del Partit.

GRANIER diu que això no es fa en

lloc del món. Els homes aptes han de trobar-se allà on fassin falta.

S'estableixen tres torns.

GENE, AMAT i MIRET, parlen en pro de la proposició pronunciant-se perquè els llocs en els Comitès puguin renovar-se, perquè no es doni el cas que els mateixos companys que exerceixen una funció de control dintre el Partit no s'hagin de controlar ells mateixos, i demanen que es tingui en compte que els homes poden ésser útils en una funció, però no en totes.

BARJAU fa veure que dintre el Partit no hi ha categories i que tots els militants són bons per a totes les feines. No pot ésser que hi hagi homes que fossin dedicats a ocupar uns càrrecs en detriment d'altres.

COMORERA defensa la conveniència que en tot moment el Partit pugui escollir l'home que cregui més convenient per a una feina sense traves de cap mena. Com que el Partit té prou òrgans d'acció i prou elements

(Seguirà.)

Reunió del Comitè Executiu, del dia 11

Assistiren els companys Comorera, Folch, Palomas, Fronjosà, Obach i Capdevila. El company Martínez Cuenca no pot assistir-hi perquè està celebrant-se la reunió del ple de l'Ajuntament.

El company Comorera examina la situació política actual i després d'ésser discutida pels assistents des de diferents punts de vista, s'acorda fer una declaració pública que és redactada i aprovada immediatament, i que publicarem en un altre lloc d'aquest mateix número de JUSTICIA SOCIAL.

També dona compte el company Comorera de l'expedició de propaganda a la comarca de Vic junt amb el company Barjau.

El company Folch i Capdevila dona compte de l'expedició de propaganda realitzada el dia abans a les poblacions de Borges Blanques, Arbeca, Sant Martí de Maldà i Ciutadilla. Hi prengueren part, a més del company Folch, els companys Farrerons de Borges Blanques, Joan Saspluges de la Joventut Socialista de Catalunya i M. Martínez Cuenca.

S'acorda fer les gestions necessàries perquè siguin resoltes algunes dificultats d'ordre municipal que tenen els companys de Ciutadilla.

El Comitè acorda que el company Martínez Cuenca vagi dis-sabte vinent a la Secció de Súria en representació del Comitè Executiu.

Es llegida una comunicació de la Secció de Sant Feliu del Llobregat a la qual s'acorda contestar negativament perquè el Comitè no pot posar el fitxer del Partit a la disposició de les Seccions.

Es llegida una comunicació de la Secció de Sant Andreu que s'acorda que passi a la Comarca del Barcelonès, fent-li vinent la conveniència de procedir degudament contra els que s'anomenen companys i socialistes i no són ni una cosa ni l'altra.

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona